

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2302/2016
28.12.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Душан Стојковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., главног и одговорног уредника јавног гласила „ВВ“, ради утврђења и забране поновног објављивања информације, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 248/16 од 07.09.2016. године, у седници одржаној 28.12.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 248/16 од 07.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 334/14 од 20.06.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је информацијама објављеним у тексту магазина „ГГ“ од 23.10.2014. године под насловом „...“ повређено право на достојанство тужиле. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се забрани туженом поновно објављивање у целини текста „...“ објављеног 23.10.2014. године, као и делова тог текста у штампаном и интернет издању магазина „ГГ“. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да уклони са интернет издања магазина „ВВ“ и то: са интернет странице на адреси [http://www... .com/...](http://www... .com/) текст под насловом „...“ којим се вређа достојанство тужиле. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да увод и изреку ове пресуде објави у магазину „ВВ“, као и захтев за накнаду трошкова поступка од 72.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду ГжЗ 248/16 од 07.09.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиља је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 55/14) и чланом 126. став 1. Закона о јавном информисању и медијима („Службени гласник РС“, бр. 83/2014, 58/2015, 12/2016), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Указивање на повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није релевантно, јер се због те битне повреде правила поступка ревизија не може изјавити применом члана 407. став 1. ЗПП, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом такође указује.

Према утврђеном чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужиља је директор издавачког друштва „ДД“. У листу „ЂЂ“ број ... (...) од 23.10.2014 године, на странама ... и ..., објављен је спорни текст под насловом „...“ са фотографијама. Главни и одговорни уредник наведеног листа је тужени ББ. У Регистру медија у АПР, под регистарским бројем ... уписан је медиј под називом „ЂЂ“ чији је издавач Привредно друштво за издавање новина и магазина „ЕЕ“ ..., ..., а као датум регистрације наведен је 31.03.2014. године, док је под регистарским бројем ... уписан медиј под називом „ВВ“ чији је оснивач и издавач Друштво за издавање новина и магазина „ГГ“ ..., ..., док је одговорни уредник био тужени, а као датум регистрације наведен је 08.06.2010. године. Јавно гласило „ВВ“ је престао да излази у марту 2014. године, након чега је издавачу јавног гласила „ЂЂ“ уступио на коришћење интернет адресу [www..... .com](http://www.....com).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да нису испуњени услови из члана 103. у вези са чланом 101. Закона о јавном информисању и медијима, јер тужиља није правилно означила јавно гласило у коме је спорни текст објављен, због чега је тужбени захтев одбијен.

По оцени Врховног касационог суда неосновани су наводи ревизије тужиље којима се правноснажна пресуда побија због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 101. Закона о јавном информисању и медијима прописано је да ако се објављивањем информације, односно записа повређује претпоставка невиности, забрана говора мржње, права и интереси малолетника, забрана јавног излагања порнографског садржаја, право на достојанство личности, право на аутентичност, односно право на приватност, у складу са одредбама овог закона, тужбом се може захтевати: утврђивање да је објављивањем информације, односно

записа повређено право, односно интерес (тачка 1.); пропуштање објављивања, као и забрана поновног објављивања информације, односно записа (тачка 2); предаја записа, уклањање или уништење објављеног записа (брисање видео записа, брисање аудио записа, уништење негатива, одстрањење из публикација и слично) (тачка 3.). Одредбом члана 102. став 1. истог закона прописано је да право на подношење тужбе из члана 101. има лице које је лично повређено објављивањем информације, односно записа, док је чланом 103. прописано да се тужба из члана 101. овог закона подноси против одговорног уредника медија у коме је информација, односно запис објављен.

Цитиране законске одредбе којима је уређена судска заштита у случају објављивања информације којом је повређено право на достојанство личности, право на приватност и друга права, упућују на закључак да се тужба може поднети само против одговорног уредника медија у коме је та информација објављена. По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова да тужила у тужби и овом поступку није правилно означила јавно гласило у коме је спорни текст објављен, будући да је тужила поднела тужбу против туженог ББ, као главног и одговорног уредника листа „ВВ“ који је престао да излази у марту 2014. године (пре него што је спорни текст објављен), а не против туженог као главног и одговорног уредника листа „ЂЂ“ који је регистрован 31.03.2014. године и у којем је спорни текст објављен 23.10.2014. године (што је утврђено из листа „ЂЂ“ број ... (...) од 23.10.2014. године, из импресума тог листа на страни ..., као и из Регистра медија). Стога је правилан закључак нижестепених судова да тужени не може бити одговоран као главни и одговорни уредник јавног гласила „ВВ“ у коме спорни текст није објављен, због чега је тужбени захтев правилно одбијен, јер се нису стекли услови за примену члана 101. у вези са чланом 103. Закона о јавном информисању и медијима.

Неосновани су ревизијски наводи тужиле да је текст објављен у медију „ВВ“ чији је уредник тужени, а који се и даље објављује на интернет адреси <http://www.com/...> и који је под тим називом регистрован у Регистру медија. У конкретном случају према наводима туженог јавно гласило „ВВ“ је престало да излази у марту 2014. године, након чега је издавачу јавног гласила „ЂЂ“ (који је регистрован 31.03.2014. године) уступио на коришћење интернет адресу www.... .com, а које наводе тужила није оспорила релевантним доказима.

Наиме, у Централном регистру националних интернет домена Србије, којим управља Регистар националних интернет домена Србије (РНИДС) није регистрована интернет адреса www.... .com, јер је у питању међународни домен (.com) који није делегиран РНИДС. С обзиром да је наведену интернет адресу корисник (регистрант) регистровао под тим називом у оквиру међународног домена (.com), а РНИДС управља само националним интернет доменима (.rs и .срб), суду подаци о власнику/кориснику/регистранту наведене интернет адресе нису могли бити познати као јавни податак, што даље значи да је тужила то требало да докаже. Ово из разлога што се промена регистранта може извршити на основу његовог захтева, који се доставља посредством овлашћеног регистрара – провајдера, који обавља послове регистрације за тај назив домена, те након

обављеног преноса регистрације домена, претходни регистрант иступа (у конкретном случају јавно гласило „ВВ“), а нови регистрант ступа (у конкретном случају јавно гласило „ЂЂ“) у уговорни однос и стиче сва права и обавезе претходног регистранта које произилазе из уговорног односа са Регистром тог домена.

Сагласно наведеном, а имајући у виду да тужилца није доказала да интернет издање на интернет адреси www... .com припада листу „ВВ“ и није доказала да није било промене регистранта наведене интернет адресе, а узимајући у обзир да је промена регистранта могућа и да је управо ова интернет адреса у Регистру медија наведена као интернет адреса јавног гласила „ЂЂ“ Врховни касациони суд је закључио да тужилца није правилно означила штампано јавно гласило, као ни његово електронско, интернет издање у коме је спорни текст објављен. Како се на основу члана 101. и 103. Закона о јавном информисању и медијима, у случају објављивања информације којом је повређено право на достојанство личности, тужба подноси против одговорног уредника медија у коме је та информација објављена, а у конкретном случају то није учињено, правилно је тужбени захтев одбијен, а супротни ревизијски наводи нису основани.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић